

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.288 van 6 januari 2003
in de zaak A. 121.267/XIV-10.069.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat F. LANDUYT,
 kantoorhoudende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat 147

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Algerijnse nationaliteit, op 21 mei 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 maart 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 27 mei 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 december 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 5 maart 2002 en zich vluchteling verklaart op 7 maart 2002; dat op 11 maart 2002 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 19 april 2002 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

“U verklaart een Algerijn te zijn, afkomstig van El H’madena (Wilaya Relizane). U verklaart dat op 15 februari 2002 uw neef, een politieagent, werd vermoord door terroristen. Twee dagen later zou u samen met twee vrienden en een andere neef (de broer van het slachtoffer) zijn opgepakt door de gendarmerie. De gendarmes zouden u hebben bevolen om met hen samen te werken om de daders op te pakken. U zou hebben geweigerd uit schrik voor de terroristen. Daarom zouden de gendarmes u twee dagen hebben opgesloten en geslagen. Ook de andere drie personen zouden hetzelfde hebben ondergaan. Na uw vrijlating zou u onmiddellijk naar Oran zijn gevlucht. U zou één week bij uw oom in Oran zijn gebleven. Op 2 maart 2002 zou u het land hebben verlaten om in België asiel aan te vragen. U verklaart dat uw familie, na uw vertrek naar Oran, problemen heeft gekregen met terroristen die bij u thuis naar u zouden zijn komen vragen.

Er dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde vluchtmotieven onvoldoende ernstig zijn om te kunnen worden beschouwd als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Uit uw verklaringen, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als in dringend beroep, blijkt dat u uw land heeft verlaten nadat u eenmaal kortstondig werd gearresteerd door de autoriteiten. Dit nadat u weigerde mee te werken met de gendarmerie inzake het onderzoek naar de moord op uw neef. Voordien blijkt u nooit enig probleem te hebben gehad met de Algerijnse autoriteiten. Deze éénmalige arrestatie is op zich onvoldoende zwaarwichtig om gewag te kunnen maken van een geïsoleerd-zijn in de zin van de Conventie.

Bovendien verklaart u dat u in uw land van herkomst problemen vreest met terroristen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u in het verleden nooit persoonlijke problemen heeft gekend met terroristen. U kwam immers op geen enkel ogenblik persoonlijk met hen in aanraking. U werd nooit persoonlijk door hen bedreigd, noch vóór noch na uw arrestatie. U verklaart dat de terroristen naar u op zoek zijn sinds u uw dorp heeft verlaten. Dit bericht blijkt u echter slechts te hebben vernomen via derden. U haalt echter geen enkel concreet feit aan waaruit zou kunnen blijken dat u werkelijk door hen wordt gezocht of wordt geïsoleerd.

Voorts kan u niet verduidelijken waarom u niet elders in Algerije, bijvoorbeeld bij uw familie in Oran waar u reeds gedurende een week heeft gelogeed, kon verblijven om uw voorgehouden problemen die zich op het lokale vlak situeren te ontlopen en aldus gebruik te maken van het interne vluchtalternatief.

Tot slot is het door u voorgelegde document (nl. originele identiteitskaart) niet van die aard om bovenstaande appreciatie inzake uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Dit document toont weliswaar uw identiteit aan maar voegt geen extra elementen toe aan uw vluchtrelaas.”

2.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48, 49 en 52 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet);

2.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de Vluchtelingenconventie betreft en daargelaten de vraag of de bepalingen van dit verdrag rechtstreekse directe werking hebben in de Belgische rechtsorde, de verzoekende partij niet aanduidt welk artikel van dit verdrag zou zijn geschonden; dat het niet aan de Raad toekomt na te gaan welke bepaling van genoemd verdrag de verzoekende partij geschonden acht; dat het middel, in die mate, onontvankelijk is;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert; dat uit het middel blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht bedoelt; dat het onderdeel van het middel enkel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de commissaris-generaal om tot zijn beslissing te komen zich baseert op artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat hij zich in het kader van voornoemd artikel een juist beeld dient te vormen over de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring; dat hij hiertoe alle gegevens onderzoekt die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen; dat hij in casu heeft besloten dat de asielaanvraag van de verzoekende partij kennelijk ongegrond is omdat zij niet aannemelijk heeft gemaakt haar land uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie te hebben verlaten;

Overwegende dat de commissaris-generaal in casu vaststelt dat de verzoekende partij éénmaal gearresteerd werd door de gendarmerie nadat ze geweigerd had mee te werken inzake het onderzoek naar de moord op haar neef; dat de verzoekende partij deze vaststelling niet bespreekt noch weerlegt in de uiteenzetting van het middel; dat de commissaris-generaal vervolgens vaststelt dat de verzoekende partij in het verleden nooit persoonlijk problemen heeft gekend met de terroristen en dat haar vrees voor vervolging eerder gesteund is op beweringen van derden, zonder concrete feiten aan te halen waaruit zou kunnen blijken dat zij werkelijk door die terroristen wordt gezocht of geviséerd; dat de verzoekende partij deze vaststelling evenmin ontkent; dat de commissaris-generaal tenslotte vaststelt dat de verzoekende partij niet verduidelijkt waarom zij geen intern vluchtalternatief aanwendde; dat de verzoekende partij hiertegenover stelt dat de commissaris-generaal niet aangeeft waarom het GIA-netwerk slechts lokaal is noch aangeeft waarop zijn onderzoek hieromtrent gebaseerd; dat vastgesteld dient te worden dat de commissaris-generaal echter slechts vermeldt dat het probleem van de verzoekende partij zich voordoet op het lokaal vlak zonder hiermee uitspraak te doen over de inwendige structuur van de GIA; dat de verzoende partij tenslotte poneert dat ze verborgen en ondergedoken leefde uit vrees voor de terroristen; dat vastgesteld dient te worden dat de verzoekende partij dit motief voor het eerst voor de Raad van State inroept, zodat de Raad er geen rekening mee kan houden bij de beoordeling van de wettelijkheid van de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij derhalve niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal in onredelijkheid of op grond van onjuiste feitelijke gegevens tot zijn besluit is kunnen komen; dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende dat, in zoverre de overige door de verzoekende partij in het middel aangebrachte bepalingen en beginselen niet begrepen zouden zijn in het voorgaande, de verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze ze zijn miskend door de bestreden beslissing;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes januari tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

K. VANHOUTTE,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

C. ADAMS.